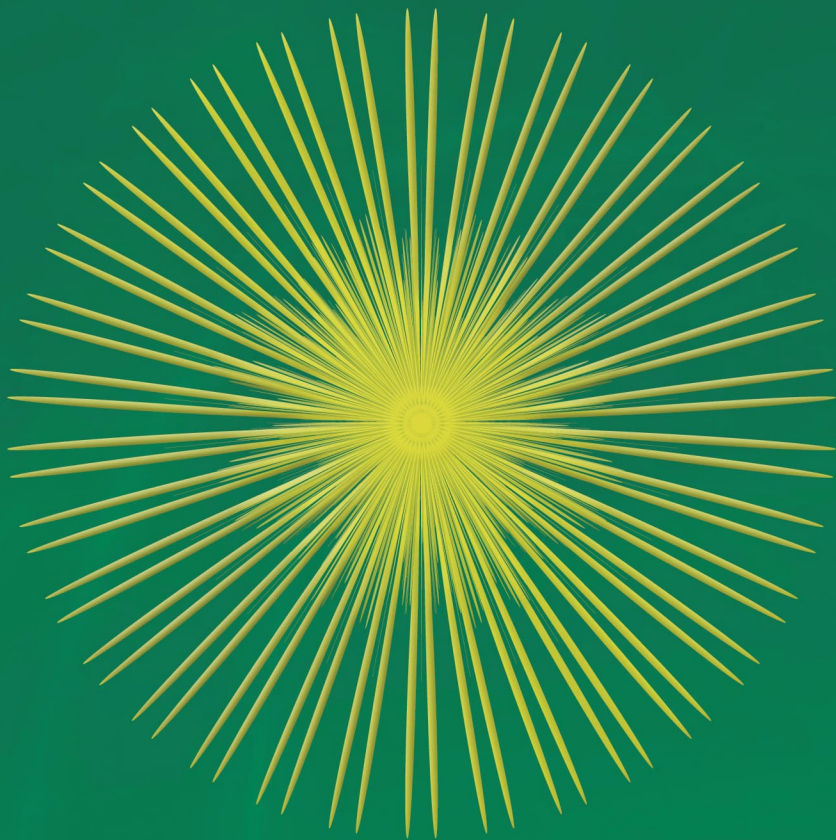

AZAHIELLE

LORETA STONKUTĖ

AZAHIELLE

CORETA STONKUTĖ

Mijałba

Kaunas 2013

Ši leidinį draudžiama atgaminti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, įskaitant padarymą viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internetu), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas parduodant, nuomojant, teikiant panaudai ar kitaip perduodant nuosavybėn.

Draudžiama ši kūrinį, esantį bibliotekose, mokymo įstaigose, muziejuose arba archyvuose, mokslinių tyrimų ar asmeninių studijų tikslais atgaminti, viešai skelbti ar padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais tam skirtuose terminaluose tų įstaigų patalpose.

*Skiriu
ponui R.C., kuris įkvėpė ir nuolat
palaikė „Azahielle“ gimimą,
savo šeimai bei giminei, kuri kaip šaknys
maitina ir sutvirtina.*

TURINYS

I dalis

Pradžia	10
Sapnas	18
Pabuda	61
Filmavimas	129
I dalies pabaiga	172

II dalis

Tęsim	176
Viduramžiai	206
Paracelsas	222
Žaidimas (lila)	248
Hamburgas	306
Pabaiga	321

I dalis

PRADŽIA

*Kaip nedrąsu ištarti žodį,
Kai pienė tyliai meldžias saulei...*

Girdžiu vėją, bet nejaučiu jo. Girdžiu jį grėsmingai staugiantį medžių šakose, bet prieš mane jis bejėgis, nei mano rūbai, nei plaukai jam nepaklūsta. Manyje visiška ramybė. Tobula ramybė. Net vėjas bejėgis prieš jos tobulumą.

Aš stoviu prie gebenėmis apaugusios Šv. Klaros bažnyčios durų. Pakeliu galvą. Dviem priekiniais bokštais bažnyčia didingai įsiremusi į žvaigždėtą dangų. Jaučiu jos svorį. Ji slegia šventą žemę visu visatos svoriu. Jos gyvybę palaiko giliai vėju kvėpuojančios gebenės. Ir aš įkvepiu giliai, iki skausmo giliai.

Durys atsiveria, lyg manęs čia jau laukta. Basos pėdos, besislepiančios po baltu rūbu, žengia į vidų. Bažnyčios grindinys minkštai priima mano žingsnius. Girdžiu, kaip užsiveria durys. Vis einu į priekį. Šilta ir ramu. Negirdžiu Jo kvėpavimo, bet jaučiu Jį čia. Jaučiu, kaip Jo žvilgsniai iš visų pusių varsto mane. Žinau, kad tikro stebuklo sąlyga – visiška ramybė ir atsidavimas Dievo valiai. Manęs nejaudina Jo žvilgsniai, nes nuo pat mano sąmonės gimimo Jis stebi mane. Gaila, kad apie tai sužinojau tik šiandien. Visos mano nuodėmės, taip kruopščiai uždangstytos melu, Jam visada buvo matomos. Aš jaučiausi tokia saugi, kol nežinojau apie Jį. O dabar esu visiškai priklausoma nuo Jo. Bet kurią akimirką Jis gali išduoti mane, atskleisti visus mano darbus. Bet atėjau čia ne pasigailėjimo prašyti. Atėjau čia visiškai susitaikiusi su savimi, kad galėčiau susitaikyti su Juo.

Pasiekiau tą bažnyčios vietą, kur ji išsiskakoja kryžiumi. Tai pats centras. Jaučiu, kad čia ir turiu likti. Tai ir bus ta stebuklingoji mūsų susitikimo vieta.

Suklupau. Bet ne taip klūpėti norisi. Atrėmiau galvą į grindinį ir ištiesiau į priekį rankas. Turbūt atrodau labai musulmoniškai, bet ši

poza dabar pati geriausia. Kvėpuoti lengva ir mano kūnas kaip ir siela sako – „pasiduodu“. Ilgai taip klūpau. Galvoje nėra nei minties, nei vaizdinio, tik tamsa.

Pagaliau giliai įkvėpiau ir pakilau ant kelių.

Ir štai prieš mane stovi Jis. Būtent toks, kokį ir pažinojo mano sąmonė. Neprisimenu, kad kada jį būčiau mačiusi, bet Jis yra būtent toks, kokį pažinojo mano sąmonė. Žinau, kad tai Jis.

Mano ramybė nė kiek nesutriko. Mudu žiūrime vienas kitam į akis, bet žvilgsnis nereikalauja nusižeminimo ar sumišimo. Žinau, kad nereikia nieko sakyti, nes Jis viską ir taip žino.

– Ilgas kelias į mane, nors aš esu arčiau tavęs nei tavo pačios širdis.

Pirmieji Jo žodžiai nuskambėjo būtent tuo balsu, kurį pažinojo mano sąmonė. Nepamenu, kad kada būčiau girdėjusi Jį šnekant, bet balsas yra būtent toks, kokį atpažino mano sąmonė.

– Mano širdis mano krūtinėje, – atsakiau.

– O kur tu? – paklausė.

Žinau, kad atsakymas daug sudėtingesnis nei „bažnyčioje“.

– Aš nežinau... – ištariau.

– Tu nežinai, kad žinai.

– Aš nesuprantu... – suabejojau.

– Tau tik reikia suprasti, kad žinojimas įpareigoja žmogų atsakomybei. Žmonės patys renkasi, ką suprasti. Ir tada jie tampa atsakingi už tai. Žmogus, pažinęs gydymo paslaptis, tampa atsakingas už aplinkinių sveikatą. Žmogus, pažinęs pinigus, privalo juos gausinti, o ne išlaidžiauti.

– Ar pažinęs ginklą žmogus privalo kuo daugiau nužudyti?

– Tu pati žinai atsakymą. Ir ginklą pažinęs žmogus žino atsakymą, nes kiekvienas dar savo gyvenimo pradžioje yra pažinęs gėrį ir taip tapęs atsakingas už jį.

– Žmonės atsakingi už gėrį? Bet juk Tu pats žinai, kad taip nėra... Dar vaikystėje kiekvienas pažinome ir blogį. Negi ir už jį mes atsakingi?

– Būtent. Žmogus pažįsta daug dalykų ir už visus juos atsako. Žmogus renkasi. Jis turi savo valią.

– O kur Tavo valia? Kaip pasireiškia Tavo galia? – paklausiau šiek tiek prarasdama ramybę.

– Žmonės meldžiasi man. Jie prašo mano pagalbos.

– Tai Tavo galia – tik atsakyti į maldas?

– Žinai, kaip yra sakoma: sunkiausias ligonis tas, kuris nepriima pagalbos. Jei žmogus neprašo padėti savo reikaluose, tai – jo pasirinkimas. Aš gerbiu žmogaus valią. Bet, žinoma, turiu kitų pareigų ir be atsakinėjimo į maldas...

– Bet... Tu ne visada atsakai į maldas...

– Žmonės prašo daug... Ir visko nori iš karto... Galėčiau padėti ir iš karto, bet jie netiki stebuklais. Aš negaliu daryti to, kuo jie netiki, todėl tenka viską daryti palengva, paprasčiausiai keisti aplinkybes, kad jos būtų palankesnės žmogui.

– Kaip paradoksalu. Mes prašome pagalbos, bet ja netikime?

– Kai pamažu išpildau jų prašymą, jie sako: „Viskas susitvarkė savaime, nereikėjo tiek išgyventi, tiek melstis.“ Tikras tikėjimas žmogui sunkiai suvokiamas. Įsiklausyk į žodį „tikėjimas“. Tai nėra žinojimas, tai pasirinkimo reikalas. Sąmonė renkasi, kuo tikėti, o kuo ne. O tikėjimas – galingiausia jėga. Man būtų daug paprasčiau atsakinėti į maldas, jei žmonės tikėtų. Užtektų padaryti stebuklą.

– Bet kartais įvyksta stebuklai. Žmonės pasakoja juos vieni kitiems ir pabrėžia, kad patys negali tuo patikėti. Jei jie netiki **po** stebuklo, tai **iki** jo tikrai netikėjo. Kaip tada galėjo įvykti stebuklas?

– Visai taip būna. Kartais žmonės sako ne tai, ką iš tiesų galvoja. Kartais gėda prisipažinti tikėjimu. Kartais stebuklas įvyksta ne dėl to žmogaus, kuriam jis nutinka, o visai dėl kito, gal net to stebuklo nemačiusio, bet juo tikėjusio žmogaus. O labiausiai man patinka reakcija to, kuris nesąmoningai patiki stebuklo realumu, na sakykim, kad ir – „norėčiau, kad šiandien pavyktų anksčiau grįžti iš darbo“. Žmogus tai pagalvoja ir tuoj pamiršta, bet tuo pačiu metu jo širdyje užsimezga nesąmoningas

tikėjimas, kad tai visai realu. Tada man nėra jokių kliūčių tą norą išpildyti. Ir kai tai padarau, žmogus, sproginėdamas džiaugsmu, visiems giriasi savo nuojauta.

– Tai nuojauta – tik mitas?

– Ne. Apskritai mudu dabar šnekame labai paviršutiniškai. Viskas yra šiek tiek kitaip. Realybė – tik viena iš daugelio iliuzijų. Pasaulis – tik vienas iš begalės. Žodžiais to nusakyti neįmanoma.

– Vadinas, net ir Tu turi ribas. Vadinas, teisingas yra klausimas apie Tave – „ar Dievas yra visagalis, ar Jis sugeba sukurti tokį akmenį, kurio pats nepakeltų“.

– Hm, – susimąstė. – Girdėjau šį klausimą begalę kartų, kai žmonės ginčijosi apie mane. Tai būdavo paskutinis mane neigusiųjų klausimas. Juo ginčas visada baigdavosi. Ką aš galiu atsakyti? Man labai patiko žmonių padaryta išvada, kad fizikos dėsniai galioja nepriklausomai nuo žmogaus žinių apie juos. Jei nežinai atsakymo į klausimą, tai dar nereiškia, kad atsakymo iš viso nėra. Kai aš sakau, jog negalima padaryti to ar ano, žmonės mano, jog nesu visagalis, mato mane ribotą, bet iš tiesų visi dalykai neįmanomi jiems tampa tik dėl žmogaus ribotumo. Man įmanoma viskas. Bet iš tiesų tas „viskas“ yra daug sudėtingesnis, nei mudu dabar šnekamės.

– Tai ar gali man tuos visus sudėtingus dalykus išaiškinti?

– O ar tu pasiruošusi tokiai informacijai? Kol kas aš kalbu ta kalba, kurią tu gali priimti ir suvokti. Jei parodysiu tau tikrą tikrovę, tu paprasčiausiai nieko nepamatysi, kaip bakterija, kuri net nesuvokia, kad ji slampinėja ant televizoriaus, kuris rodo kažkokį filmą...

– Ar esu pasiruošusi? Nežinau? O kas, jei ne?

– Priimsi tik tiek informacijos, kiek galėsi. Visa visata aplink tave visada šnibžda tau visą tiesą, kurios tu tiek ieškai, bet kažkodėl tu vis tiek nesupranti. Ir ne tu viena. Tai priklauso nuo sąmonės lygio. Kuo daugiau ji gali išgyventi, tuo daugiau tu suvoki. Mokykloje išmokai daug patarlių, bet jų tikrumu įsitikinai tik išgyvenusi jas savo kailiu.

– Vadinasi, beprasmiška prašyti Tavęs atsakymų į klausimus... kurių aš net nežinau. Žinau, kad yra kažkokių klausimų, bet dabar taip staiga negaliu sugalvoti... Bet juk visada maniau, kad turiu ko paklausti Tavęs? Nebesuprantu, negi mane visada kamuodavo dar negimę klausimai. Taip, aišku, kad jie dar negimę... Kitaip juk turėčiau ko paklausti. Ir kam dabar bekalbėti apie atsakymus... Aš jų vis tiek nesuprasiu. Bet palauk minutėlę... Aš juk galiu paklausti apie dalykus, kuriuos jau pati sau atsakiau, dabar tik pasitikslinčiau, ar mano atsakymai teisingi.

– Tai klausk.

– Ar yra gyvenimas po mirties?

– Taip.

– Ar yra reinkarnacija?

– Taip.

– Kokia žmogaus gyvenimo prasmė?

– Pasiiekti tobulumą.

– O kas yra tobulumas?

– Dieviškumas.

– Bet... Nesuprantu. Aš visa tai žinau. Bent jau teoriškai. Bet to negana. Šių atsakymų man negana. Reikia kažko daugiau...

– Sakiau, kad reikia viską išgyventi... Teisingi atsakymai verti aukso, bet išgyventi atsakymai verti gyvenimo.

– Bet štai sakai, kad yra reinkarnacija, kodėl aš nieko nepamenu apie buvusius savo gyvenimus? Jei prisiminčiau, gal daugiau suvokčiau?

– Tu nieko nepamiršai. Kiekviena mirtis apvalo sąmonę nuo bereikalingos informacijos, o esminius dalykus, kurie svarbūs tavo tobulėjimui, sąmonė nešioja savyje. Kam tau prisiminti, kaip tu buvai žolė, kaip tu iš žemės traukei vandenį ir nieko nemąstei. Iš to tau reikia prisiminti tik esmę, kurią tu patyrei. Pavyzdžiui, kad vanduo yra gyvybė, o šiluma – gyvybės sąlyga. Per daug ir per mažai vandens ar šilumos reiškia mirtį. Jau būdama žolė tu įsisąmoninai, kad aukso vidurys yra saugiausias gyvenimo būdas. Šiandienis tavo pažinimas yra visų tavo gyvenimų informacijos sanjauja. Tu gali nujausti savo sąmonės senumą.

– Dabar aš jaučiu, kad tikrasis pažinimas ateina labai lėtai. Tobulumui pasiekti reikia turbūt milijono reinkarnacijų... Aš skaitau daug knygų, knygų apie tuos slaptuosius dalykus, bet kas iš to... Juk viską reikia išgyventi... O juk iš perskaitytų dalykų aš išgyvenau turbūt tik kokią šimtąją dalį. Aš viską vis tiek pamiršiu?

– Tu jau pamiršai. Tai, ko neišgyvenai skaitydama, jau pamiršai. Kiek pamirštos grožinės literatūros... Kad tu žinotum, kiek daug žmonių skaito vien tam, kad galėtų pasigirti garsiomis pavardėmis – Tolstojum, Dostojevskiu, Prustu, Vydūnu ar Froidu – bet tas greitis skaitymas – didžiulė 20 amžiaus prabanga. Tik pamanyk, leisti sau naudoti savo brangų laiką tam, ko sąmonėje jau po savaitės net pėdsakų nebebus.

– Bet „Hamletą“ pamenu...

– Taip, tas „būti ar nebūti“ tau buvo svarbus daugelyje gyvenimų. Tu tai tikrai išgyvenai.

– Tai ką man daryti, laukti milijonus metų? Aš degu noru sužinoti. Nežinau nieko apie tobulumą ar dieviškumą. Dabar man tai nerūpi. Bet Tu juk matai mano širdį – noriu sužinoti. Nežinau ką, bet noriu sužinoti.

– Aš matau tavo norą.

– Bet ką daryti, kad daugiau išgyvenčiau? Reikia viską mesti, pradėti gyventi, keliauti.

– O iš ko gyvensi? Juk nuskursi ir per visą šį gyvenimą pažinsi tik skurdą. Patikėk manimi, viename gyvenime tu tai jau išbandei.

– Vadinasi, mano troškimas viską sužinoti kuo greičiau yra paprasčiausia utopija?

– Galiu tau šiek tiek padėti. Jei nori, aš leisiu tavo sąmonei pamatyti kitus pasaulius, kitas iliuzijas, kitus laikus, kitas materijas.

– Tai būtų nuostabu.

– Bet tavo sąmonė kelias viena, be kūno. Turbūt supranti, kad jis pritaikytas tik žemiškam gyvenimui?

– Suprantu, bet tai man visai nesvarbu. Juk paskui aš grįšiu į jį?

– Taip, bet matai, prieš grįždama į kūną, kaip ir prieš reinkarnaciją, sąmonė turės, kaip graikai sako, apsiplauti Letos upės bangose. Ji nuplaus visus reginius, sąmonėje išliks tik tai, ką ji išgyvens kelionės metu. Liks tik suvokimas. Kai siela grįš, tau atrodys, kad miegojai be sapno.

– Tai kam to reikia? Tai beprasmiška.

– Tu netapsi tobula, bet ši kelionė tau atstos bent dešimtį gyvenimų. Savo sąmonės prasiplėtimą pajusi toliau gyvendama. Tu elgsies išmintingiau, tavo pasirinkimai bus tobulesni, tu suprasi daugiau to, ką visada kužda tave supanti visata. Ar nori to?

– Taip, – šiek tiek nuliūdusi palingavau galvą.

– Manęs nebus šalia, bet nebijok, aš visada su tavimi.

– Ką aš turiu daryti?

– Turi laikinai numirti... Juk kūnas be sąmonės negyvas. Patarčiau kūną palikti kuo patogesne padėtimi, kad neskaudėtų šonų, kai grįši.

– Na gerai, aš atsigulsiu.

– Gerai.

– O kas toliau?

– Nebijok, aš padėsiu tau. Tu juk pasitiki manimi?

– Žinoma.

– Na tai susitiksim, kai grįši. Laimingai.

– Palauk, o kaip aš grįšiu?

– Nesijaudink, juk aš visada su tavimi, net tada, kai tau atrodo kitaip.

Ir Jis palengva išnyksta lyg plaukianti iliuzija, lyg koks rūkas, rodo, kad visą laiką čia buvau vienui viena. Nors sunku patikėti tuo, kad ką tik Jis buvo čia, bet visgi stengiuos išlaikyti tą ramybę, su kuria čia atėjau, stengiuosi išsaugoti tą pasitikėjimą, kurio ką tik buvo pilna mano širdis. Kaip greit gali viskas pasikeisti, kaip greit galima prarasti tikėjimą. Bet aš padarysiu tai.

Dabar reikia rasti patogią vietą laikinam guoliui, jei taip galima jį pavadinti. Apsidairau. Bažnyčia visiškai tuščia, tik šonuose blyškiai

blysta nakties tamsai bepasiduodančios žvakės. Ir kurgi aš eisiu? Pakeiliu galvą į puošnų bažnyčios skliautą. Taip, tai būtent ta vieta, kur aš laikinai paliksiu savo kūną visiškame užsimiršime. Sutelkusi visą savo pasitikėjimą Juo, pirma atsisėdu, paskui ir atgulu į bažnyčios grindinį tiesiai po išsikryžiavusiu skliautu. Keista, bet yra pernelyg patogiu.

Pirmas gilus įkvėpimas. Jaučiu, kaip kūnas praranda visą tą jėgą, kuri įtempia raumenis. Tąsus kvėpavimas ima hipnotizuoti smegenis. Akys mato aukštas didingas bažnyčios lubas. Greit jų dekoracijos ima judėti ir pintis, galvoje nebėra minčių, o vaizdai mirguliuoja akyse, bet smegenų nepasiekia. Galiausiai akys sunkiai užsiveria. Girdžiu lėtą širdies plakimą. Jis aidi po visą kūną lyg sodrus varpas. Pulsavimą jaučiu kiekviena savo ląstele.

Gilus iškvėpimas ir širdis sustingo po paskutinio dūžio. Lengva pasidarė.

Aš ne kūnas. Tikrai žinau, kad ne kūnas. Jis štai guli ant grindinio... Keista baimė apėmė. Kažkodėl praradau visą norą rizikuoti, kažkodėl panorau grįžti atgal. Taip nesaugu atrodo. Bet aš juk turiu Jo žodį...

Erdvėje pasidarė klampus, bažnyčios akmenys pradėjo tirštėti, lietis į keistą kisielinį rūką... Greit viskas ėmė suktis į kažkokį spiralinį chaosą, mirguliuoti, tolti nuo manęs. Erdvė... Sunku įsivaizduoti jos kraštą, bet vaizduotės čia visai nereikia. Pakanka vien plūduriuoti lyg kokiame pirmapradžiam vandenyje ir paprasčiausiai mėgautis tuo nepaprastu lengvumu.

Bet štai prieš mane erdvė vėl ima atgyti, judėti, keistai mainytis. Tai artėja į mane.

Azahielle

Nesuprask, bet tikėk manim. Tai vienintelis mano prašymas visam tavo gyvenimui.